

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίαι. δρ. 8,—
 Ἑξάμηνος. > 4,50
 Τρίμηνος. > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι φρ. χρ. 10,—
 Ἑξάμηνος > 5,50
 Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Αὐγούστου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 38

Ἦτο παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» Φάν κατεσκεύασε διὰ τὰ παιδάκια του ἓνα τέλειον κουκλόσπιτον. Ἡ κατωτέρω περιγραφή, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ δύο φωτογραφίας, μὲν εἰς τὴν εἰς τὴν δὲ δώση κάποιαν ἰδέαν περὶ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου τῆς δεξιότητος, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς. —Σ.τ.Δ.]

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΣΠΙΤΟ ΜΟΥ

Ἀγαπητὴ μου «Διάπλασις»,

Ὁ πατέρας μου εἶπε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι θὰ ἡνυχαιστῆσαις νὰ ἐδημοσιεύσῃς τὴν εἰκόνα τοῦ κουκλόσπιτου μου, καὶ νὰ συνώδευες τὴν εἰκόνα του μὲ ὀλίγα λόγια.

Ἦθελες νὰ τὰ γράψῃς σύ, ἤθελες νὰ τὰ γράψῃ ἑκεῖνος, ὡς παλαιὸς συνεργάτης σου, δὲν γνωρίζω· ἐγὼ ὅμως ἐσκέφθην ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ ἐγράφετο διὰ τὸ περίφημον αὐτὸ σπιτί, ποῦ εἶνε τὸ καμάρι τὸ δ' δικό μου καὶ τῶν κουκλῶν μου, θὰ ἦτο νὰ σοῦ περιέγραφα τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν κατασκευὴν του.

Ἦτο πανηγῦρι κάθε πρωί, πρὸ ἐνάμισυ ἔτος, ἅμα ξυπνούσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου· καὶ ἐβλέπαμεν τὴν πρόσδον τῆς οἰκοδομῆς. Γιατί θὰ γνωρίζεις, ἢ θὰ ἔμαθες, ὅτι τοῦ κουκλόσπιτου αὐτοῦ καὶ σχεδιαστῆς καὶ μηχανικοῦ καὶ πρωτομάστορος καὶ ἐργάτης ἦτον ὁ ἴδιος ὁ πατέρας, καὶ μόνο εἰς τὴν διακόσμησιν ὅπου ἐχρηιάζετο ἰδιαίτερα λεπτότης, ἔβαλε χέρι καὶ ἡ μητέρα ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης. Ξεύρεις δά, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχουμε περισσότερο γούστο.

Τὸ σπιτί αὐτὸ δὲν ἔγινεν οὔτε μὲ πέτρες, οὔτε μὲ χῶμα καὶ λάσπη· εἶνε ξύλινος σκελετὸς μὲ τοίχους ἀπὸ καρτόνι. Τὶ πειράζει ὅμως! εἶνε τόσο ὠραῖο, προπαντὸς ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμός του, ὥστε νὰ εἶνε ἡ ὑπερφάνεια καὶ ἡ δόξα τῶν κουκλῶν μου.

Τὸ βλέπεις πῶς εἶνε ἐξωτερικῶς μὲ τὰ μπαλκόνια του, μὲ τὰ παράθυρα, ποῦ ἀνοιγοκλείουν ὅλα καὶ στυλῶνονται, μὲ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου μεγαλοπρεπῆ, μὲ τὰ σιδερέα φατνώματα, μὲ τοὺς μπρούζους τῆς, ὅλα ἐν τάξει. Καὶ περιτρέχει τὴν στέγην γαῖσον καλλιτεχνικὸν μὲ κάγκελα καὶ εἰς τὸ μέσον κοντὸς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, διότι κ' ἐγὼ ὅπως καὶ ἡ κουκλὴς μου καυχώμεθα ὅτι εἰμεθα Ἑλληνίδες καὶ τὸ δεῖχνομεν!

Φωτογραφία Ἀγγέλου Ἀδελφείου

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Κουκλόσπιτου.

Σοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε τὸ ὠραῖον, ταπεινασμένον μὲ ὠραῖα χαρτιά, μὲ μαρμαροκονία. Διὰ νὰ τὰ ἴδῃς, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σηκώσω τὴν πρόσοψιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται εἰς τὰ ἀληθινὰ σπιτία, διότι ἐκεῖ δύνασαι καὶ εἰσερχεσθαι, ἐνῶ στὸ ἰδικόν μου... πέτοιον εἶδους ἀστεῖα δὲν ἐπιτρέπονται!

Λοιπόν, ἐδῶ βλέπεις, κυρία Διάπλασις, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ τὸ πανόραμα,

ἓνα σπιτί μὲ δύο πατώματα. Ὠραῖα εἰσοδος μὲ τὴν ἀριστοτεχνικὴν σκάλαν τῆς, στρωμένην μὲ χαλί βελούδινον, μὲ τὴν κρεμάστραν χρυσὴν μὲ καθρέπτην, μὲ τὰς ὥραιες κουρτίνες, μὲ τὸ κλουβὶ μὲ τὸ καναρίνι, μὲ τὸ μεγάλο παράθυρο εἰς τὸ βάθος μὲ τὰς γάστρες, χωρίζει τὸ ὅλο σπιτικὸν εἰς δύο πτέρυγας.

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα, δεξιὰ εἶνε ἡ τραπεζαρία καὶ ἀριστερὰ τὸ μαγειρεῖον· καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου ἓνα ἄλλο μικρὸ μέρος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ ὅλα τὰ σπιτία...

Τοῦ μαγειρείου δὲν τοῦ λείπει τίποτε, καὶ τὰ πλακάκια του κάτω, καὶ ἡ ἀγγλικὴ κουζίνα, καὶ ἡ πιανοθήκη, καὶ ὁ νεροχύτης, καὶ ἡ ἀντλία, καὶ τὸ φανάρι τοῦ κρέατος, καὶ ὅλα.

Ἡ τραπεζαρία δὲν ἔχει ὀλὴν τὴν ἐπίπλωσιν τῆς, διότι δὲν ἦτον καὶ τόσο στερὰ τὰ ἑπιπλῶνα καὶ ἡ κουκλὴς μου ἔχουν τὸ ἐλάχιστον νὰ εἶνε ὀλίγον ἀπρόσεκτες.

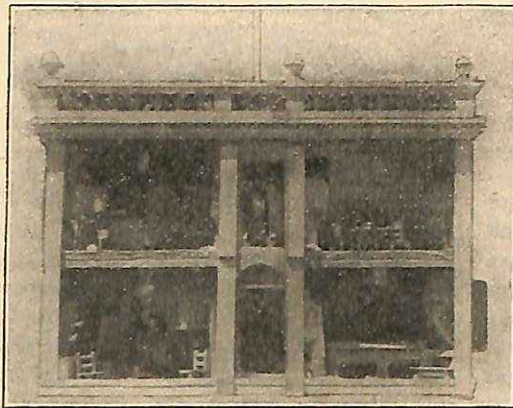
Εἰς τὸ ἐπάνω εἶνε ἡ κρεββατοκάμαρα καὶ τὸ σαλόνι, μὲ ὠραία παραπετάσματα κούκινὰ βελουδένια, μὲ τὰς καρεκλίτσας καπιτάνε, μὲ τὸν καναπὲ καὶ τὸ μπαγιού. Καὶ ἡ κρεββατοκάμαρα μὲ τὸ ξύλινον κρεβάτι καὶ τὸ κορμὸ, καὶ τὴν ντουλάπα, καὶ τὸ λαβωριάνο, καὶ ὅλα τέλος ὅσα χρειάζεται ἡ τουαλέτα τῆς κουκλῆς μου.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ εἶνε τὸ ὠραιότερον, ποῦ κάνει ἐντύπωσιν, εἶνε ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα φωτίζεται δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός!

Ὁ πατέρας παρήγγειλεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐτᾶς λαμπάκι καὶ ἔκανε τὴν ἐγκατάστασιν, ὥστε μὲ μίαν εἰς ἀναπτύσσονταυτόχρονον ὅλα τὰ φῶτα ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς πόλεως.

Κρίμα! αυτό το ωραιότερο δέν καλοβαίνεται εις την φωτογραφίαν. Αυτό μόνον άμα το ιδής ένθουσιάζεσαι, και αυτό κάνει τες φιλενάδες μου να στέκουν με άνοιχτό το στόμα.

Τέτοιο είναι το σπίτι μου και σπίτι των κουκλών μου. Δυό απ' αυτές τες βλέπεις πως χαμαρώνουν με τα γυάλινα μάτια των. Είναι ή πιο μικρές ή άλλη,

Φωτογραφία Άγγελου Αθηνεινού.

Τό έσωτερικόν του Κουκλόσπιτου.

ή μεγάλη, δέν χωρεί να μπή μέσα. Τι να της κάμω; ...

Δέν ξεύρω, αν κατάφερα να σου δείξω ό,τι ήθελες; αλλά δια να το χαμαρώσης και συ και τα άνεψάκια σου, θα ήτο καλύτερα να μου έκάρνατες μίαν επίσκεψιν.

Με πολλά φιλιά
ή Σπιτονοικοκυρά

Υ.Γ. "Αν παρατηρήσης τίποτε έλαττώματα εις το σπίτι μου, πίστευσε ότι, από της κατασκευής του, καμμία επιδιόρθωσις δέν έγινε και ξεύρεις δά ότι τα σπίτια έχουν ανάγκη και επισκευών, πολύ δε περισσότερο το ιδιόν μου, που έπαθε και μίαν μακρινήν μετατακόμισιν.

Η ίδια

Και δια την άντιγραφήν, ΦΑΚ.

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 301.)

«Έγώ άρχισα νάνησυχώ, ότι θα έχανα τον ύπνον μου, και κατα συνέπειαν όλην την επομένην ήμέραν. Διότι αν δέν κοιμηθώ καλά, είναι αδύνατον να έργασθώ. Και ένθ' τα είχα με τον ποντικόν, που δι' όλίγα πίτουρα μου έκαιμα τόσην ζημίαν, και ηγύχμην όλοψύχως να πιασθώ διάν να ήσυχάσωμεν, εξαφνα ήκούσθη κτύπος περιεργος εις την θύραν.

«Κτυπά την πόρτα! άνέκραξαν τα κοριτσιάκια μου! θέλει να του άνοιξωμε!..

«— Σιωπή! ήσυχία! θα του μυσήσει τώρα το τυρί και θαλλάξη ιδέα και δρόμο!.

«Πραγματικώς. Μετ' όλίγην ώραν,

μέσα εις την σιωπήν της άγωνιώδους άναμονής, ήκούσαμεν τον μεταλλικόν κρότον της φάκας κλειομένης βιαίως: Μπράμ!

«— Έπιάστηκε!

«— Πάμε να ιδούμε!

«Όλα τα μάτια ήσαν γουρλωμένα εις μίαν φρίκην άπεριγράπτου άγαλλιάσεως. "Ητο ο θρίαμβος της πονηρίας του ανθρώπου, ο όποιος άνθαίνει εις τον έβδομον ουρανόν, όταν έπιτυγχάνη ή παγίς που έστήσεν...

«Έπρέξαμεν με το κηρίον, πρώτα με προσύλαξιν, έπειτα με θάρρος, και εις το τέλος με γέλια και με φωνάς: "Ο παρείσακτος ήτο πλέον το ύμνα. Το συρμάτινον κλουδί με το άπαίσιον μηχανήμα ήτο γεμάτον από τον πελώριον ποντικόν. Κατάπληκτος άκόμη ο δυστυχής από τον κρότον που είχε ταράξει το τελευταίον της ζωής του φαγητόν, προσεπάθει με κάποιαν ήρεμίαν να εύρι, διεξόδον, μόλις δε μάς είδε να πλησιάζομεν, τον έκυρίευσεν ή απόγνωσις και τον έκαμε πρελλόν.

«Ο θεός μου έπήρε την φάκαν και την ύψωσεν έν θριάμβω. Τα κορτσάκια αλάλαξαν:

«— "Α, το μασκαρά!... που ήθελε να μάς φάη! καλά να πάθη! καλά!...

«Και με αυτήν την δικαιολογίαν της σκληρότητός μας προς τόν «ωραίον ζωόν», κατέθηκεν πάλιν κρότον και το έδυθίσαμεν, μαζί με την φάκαν, εις ένα κουβάν με βρωμόνερον.

«Έγώ είχα προτείνη να τον άφίσωμεν να φύγη. Δέν θα έτολμούσε ποτέ πλέον να ξαναγυρίση εις ένα σπίτι, όπου είχεν εύρη τόσον κακήν υποδοχήν... "Αλλά που να με άκούσουν οι άλλοι!... "Η καταδίκη ήτο προαποφασισμένη και ούτως ο παρείσακτος, ο όποιος είσηλθεν από το παράθυρον δια να ταράξη την νύκτα μας, εύρε τον οίκτρότερον θάνατον. Και όμως δέν μάς είχε φάγη παρά όλίγα πίτουρα, όλίγον τυρί και όλίγον άγκώνα της θείας μου».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Τ' είναι το χορταράκι αυτός' όλον τον κάμπο σκορπιστό πουχει ευωδιά και χάρη;
Τό λέν' θυμάρι.

Σε κάθε κάμπο και βουνό πράσινο χόρτο ταπεινό μοσχοβολά με χάρη.
Τό λέν' θυμάρι.

Τι μυρωδιά παντού σκορπῃ;
Με τ' άνην τα κοκκινωπά όλης της γῆς καμάρη;
Τό λέν' θυμάρι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΜ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΑΣ

Άγαπητοί υιου,

ΠΟ την όδον Εϋριπίδου περνά τώρα τραμ. Το ύπ' αριθ. 11, που ηγαινει από την Κολοκυνθοῦν έως το τέλος της όδοϋ Τ'πποκράτους, εκεί-επάνω όπου ένώνεται με την λεωφόρον 'Αλεξάνδρας. Τι γύρος, ή—δια να μεταχειρι-

σθώ την λέξιν της Έταιρείας, την έπίσημον, —τι διαδρομή! Και μόνον με δεκαπέντε λεπτά. Το καλόν είναι ότι αυτό το τραμ δέν έπιστρέφει δια της όδοϋ Εϋριπίδου, αλλά δια της παραλλήλου όδοϋ Σοφοκλέους. "Αλλά δέν είναι και σπουδαίον αν, εις τον γυρισμόν, θάποθιδασθώ όλίγον μακρύτερα από το σπίτι μου και θα κάμω μερικά βήματα πεζή. Το ζήτημα είναι ότι όπωσδήποτε συγκοινωνούμεν! Κάθε τέταρτον της ώρας άκούω την καμπάνα του τραμ, που διώχνει από την γραμμήν τα έμψυχα ή άψυχα έμποδία, και βλέπω από το παράθυρον του γραφείου μου την κεραιάν που διατρέχει το σύρμα και «παίρνει το ρεύμα». Είναι ή χαρά της γειτονιάς μας αυτή, και έπειδή έμεθα ακόμη εις τας πρώτας ήμέρας, ένδηλούται κάπως ζωηρά από τα παιδιά που φωνάζουν, αλαλάζουν και τρέχουν από πίσω να σκαρφαλώσουν... "Αλλά και οι μεγάλοι προβάλλουν εις τα παράθυρα ή εις τας θύρας δια να χαμαρώσουν το τραμ, το όποιον πάντα σχεδόν άνέρχεται γεμάτον. Είναι ή πρόσδος, ο πολιτισμός, που εισβάλλει θορυβώδως εις την γειτονίαν μας, την έως τώρα παρημελημένην. "Η συγκοινωνία, τακτική, ταχεία, εύκολη, εύθυνη Σπουδαίον πράγμα δι' ανθρώπους που ζουν εις μίαν πόλιν μεγάλην, και έχουν ανάγκην να πηγαίνουν από το έν άκρον εις το άλλο, χωρίς να έξοδεύουν όλον των τον καιρόν και όλην των... την περιουσίαν!

Με την συμπλήρωσιν αυτήν του δικτύου των ήλεκτρικων τραμ, είμπορείτε τώρα, όπου και αν κατοικήτε, να έρχεσθε εις το γραφείον της Διαπλάσεως «έποχούμενοι». "Αν ήρθε από κάτω, το τραμ, θα σῶς βγάλη εις την διασταύρωσιν Εϋριπίδου-Αθηνάς. "Αν ήσθε από πάνω, θα σταματήσετε εις την διασταύρωσιν Αθηνάς-Σοφοκλέους, παρά το Βαρβάκειον. Και από εκεί και πλέον, δέν θα κουρασθούν βέβαια τα ποδαράκια σας δια να ελάσουν ως την θύραν της Διαπλάσεως... Τι ευεργεσία δια το καλοναῖρι που είναι ήλιος, δια τον χειμώνα που είναι λάσπη, και δια πάντα που είναι βία και κούρασις!

Και έπειδή ο λόγος περί τραμ, ξεύρετε, δια περιέργειαν, πόσοι έπιβάται άνήλθον εις όλα τα τραμ των Αθηνών κατά το διάστημα της τελευταίας έξαμηνίας; Περί τα δέκα έκατομμύρια! Και έπειδή αι Αθηναι έχουν πληθυσμόν 180 περίπου χιλιάδων, αυτό σημαίνει ότι κατά μέσον όρον, κάθε Αθηναίος πηγαίνει με το τραμ μίαν φοράν κάθε τρεις ήμέρας. Έννοείται ότι εκείνοι που πηγαίνουν σπανιότερα ή ποτέ, άναπληρούνται εις την στατιστικήν από εκείνους που πηγαίνουν καθημέραν ή πολλάκις της ήμέρας. Και έτσι διατηρείται ή αναλογία, ή όποια βεβαίως όλονέν θαύξάνη.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Εις τα Άνάκτορα του Σαιν-Κλου ύπηρετεί ο Τίαρκος ως γιδμαξάς και τακτικός σύντροφος του μικρού Βασιλέως της Ρώμης, υιού του Ναπολέοντος. Οι καιροί δέν είναι πολύ ευτυχείς. Το κράτος του μεγάλου Κατακτητού κλονίζεται, ήρχισε να ανήη ο άνεμος της ήττης... Μίαν ήμέραν, έπιστρέφον από μίαν έκστρατείαν δια νάσπασθί τον υλόν του, ο Ναπολέων έκκλησεται που τον βλέπει έξερχόμενον χωρίς πομπήν, χωρίς μεγάλην ακολουθίαν. Και έρωτά περί της αιτίας τον σταυλάρχη, ο όποιος δέν τολμά νάσποκηθί.

Ο Ναπολέων, καταθυμωμένος δια την έλλειψιν αυτήν της έθμοτυπίας, έκτυπούσε νευρικώς με το μαστιγίόν του το ύπόδημά του. Τότε έλαβε τον λόγον ή κυρία Μοντεσκιού.

— Μεγαλειότατε, είπε με θάρρος, ο βασιλεύς της Ρώμης έξέρχεται χωρίς ακολουθίαν, διότι οι σταυλοι δέν έχουν πλέον άλογα και διότι ο ούλαμος των άνακτορικων φρουρων διελύθη.

Ο Ναπολέων ύψωσεν άποτόμως την κεφαλήν.

— Δέν έχουν άλογα; έπανελάβε και από τότε;

— Από την έκστρατείαν της Ρωσίας, Μεγαλειότατε.

Ο Τίαρκος, ο όποιος έστέκετο εύθυνής και ακίνητος πλησίον του ίππαρίου, είδε τον Αύτοκράτορα να θαγκάνη τα χείλη του εις αυτήν την άπάντησιν που του υπενθύμιζεν όλες τας συμφοράς του τρομερού εκείνου πολέμου...

Ως εκεί είχε καταντήση ο νικητής της Εϋρώπης! Ούτε στρατιώται πλέον εις τα στρατεύματά του, άφου την ιδίαν εκείνην ήμέραν είχε διατάξη να στρατολογήσουν άδιακρίτως γέροντας και παιδιά άκατάστατα, — ούτε άλογα εις τους σταύλους του: όλα είχαν μείνη εκεί-κάτω, εις τας στέππας της Ρωσίας!

Εις την σκληράν αυτήν άνάμνησιν, το μέτωπον του άυτοκράτορος συνωφρώθη: οι όφθαλμοί του, οι όποιοι έτόξευσαν άστραπάς, ήμέρωσαν, και, δια νάλλάξη θέμα όμιλίας, ήρώτησεν εύμενώς την κυρίαν Μοντεσκιού περί της ύγείας της.

Έπειτα, χωρίς νάκούση την άπάντησιν της παιδαγωγού, έπλησίασε τον βασιλέα της Ρώμης, τον έσχήκωσεν από το άλογάκι του και τον έσφιξε τόσον δυνατά επί του στήθους του, ώστε το παιδί, έκπληκτον και τρομαγμένο, ήρχισε να κλάη.

Έν τώ μεταξύ οι κάτοικοι του Σαιν-Κλου είχαν συνανοησθή παρά τας κιγκλίδας του πάρκου και έκύτταζαν με περιέργειαν τον άυτοκράτορα, ο όποιος έξηκολούθει να κρατή τον βασιλέα της Ρώμης εις τας άγκάλας του.

Την στιγμήν εκείνην, καμμία ζητωκραυγή δέν ήκούσθη. Το πλήθος έκύταζε μετά σεβασμού, αλλά σιωπηλόν και ήρεμον.

Ο άυτοκράτωρ έφάνη παραξενευμένος δια την σιωπήν αυτήν, εις την όποιαν δέν ήτο συνηθισμένος, και, ένθ' έκατηρξες έπέστρεφεν εις την άμαξάν του, ένόησεν ότι κάτι μετεβλήθη δι' αυτόν εις την καρδίαν των Γάλλων.

Έκεί, εις το πάρκον του Σαιν-Κλου, πρό της πτωχής και ισχνής ακολουθίας του υιού του, ο Αήτης της ήσθάνθη τον άνεμον της ήττης σκληρότερον παρά εις τας παγωμένας στέππας της Ρωσίας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΜΑΓΑΖΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙ-ΡΟΑΓΙΑΛ

Τι εύμορφον, τί κομψόν που ήτο το μαγαζάκι των δαντελλών και των άππορρούχων, το όποιον είχεν άνοίξη ή Ζινέττα υπό τας άψίδας του Παλαί-Ροαγιαλ, πλησίον του θεάτρου Μοντωσιέ! Κατάλευκον, έπέδεικνυε την οαυμασίαν προθήκην του μεταξυ ενός άδαμντοπωλείου και ενός καθρεπτοπωλείου. Και έν τώ μέσω των δαντελλών της Βρύγης ή της Βενετίας...

Εν τώ μέσω των δαντελλών της Βρύγης ή της Βενετίας... (Σελ. 311, στ. δ'.)

Ητο και τοϋτο έργο της κυρίας Σαν-Ζέν.

Άφου έπέτυχε νάποκαταστήσῃ, τόσον λαμπρά τον Τίαρκον εις τ' άνάκτορα, ή αγαθή δούκισσα έκάλεσε μίαν ήμέραν την Ζινέτταν εις το μέγαρόν της και της έίπεν: "Ελα! τώρα ή σειρά σου!

— Αλλά έγώ δέν σῶς ζητώ τίποτε, κυρία δούκισσα, άπήντησεν ή φίλη του Τίαρκου. Δογαριάζω να εύρω την κυρά-Σαμπώ, που είναι τώρα στο Παρίσι, και αυτή βέβαια δέν θάρνηθῃ να με ξαναπάρῃ μαζί της. Έπειτα, — προσέθεσεν ύπερηφάνως ή νεάνις, — έγώ ξεύρω και κάμνω δαντέλλες, κ' έτσι θα ζήσω.

Η κυρία Σαν-Ζέν άνεπήδησεν από την πολυθρόναν της:

— Ξεύρεις και κάμνεις δαντέλλες, άνέκραξε, και δέν το λές; "Αλλά τότε ή δουλειά σου έγινε! Θα νοικιάσης άμέσως ένα μαγαζί σε καλή θέσι, κ' έγώ άναλαμβάνω να σου στείλω πελάτας. Και πρώτα-πρώτα όλες τας κυρίας των άξιωματικών του Λεφέμπο!

— Ναι, αλλά για να γίνη το μαγαζί χρειάζονται λεπτά, άντέταξε με συστολήν ή Ζινέττα, και αυτά που έχομε φυλάξῃ, δέν φθάνουν.

Η στραταρχίνα δέν την άφισε να έξακολουθήσῃ.

— Άνόητη που είσαι! της είπεν. Δέν έννοείς λοιπόν ότι όταν σου μιλώ για μαγαζί, έγώ αναλαμβάνω να σου το κάμω; "Από λεπτά, δόξα σοι ο Θεός, άλλο τί-

ποτα! Από τον καιρό που μάς έδωσεν ο Αύτοκράτωρ τον τίτλο με εισόδημα έκάτον είκοσι χιλιάδων το χρόνο, 'ς όλα μου τα συρτάκια έχω φυσικά από χρυσάφι. Είναι πολύ όχληρό να έχῃ κανείς τόσα 'λεπτά' γι' αυτό θα μου κάμης χάρη αν δεχθῃς να σου προκαταβάλω όσα θα σου χρειασθούν.

Ἡ Ζινέττα δὲν ἐκράτηθη πλέον ἀλλ' ἐρρίφθη εἰς τὸν λαϊκὸν τῆς δουκίσσης καὶ τὴν ἐρίλησε μὲ ὅλην τῆς τῆν καρδίαν. Τὸ κίνημα τοῦτο, ἂν καὶ ἐναντίον πάσης ἐθιμοτυπίας, δὲν ἐξέπληξε διόλου τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν' ἀπεναντίας τὸ εὖρε συσικώτατον.

— Λοιπόν, σύμφωνοι; ἡρώτησε' δέχεται;

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία δούκισσα καὶ μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, ἀπήντησεν ἡ Ζινέττα.

— Μὰ! καὶ γιατί εὐγνωμοσύνη; ὑπέλαβεν ἡ δούκισσα· κάμνω μαζὶ σου μιὰ καλὴ δουλειά, γιατί εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ χάσω τὰ λεπτὰ μου μὲ τὸ μαγαζὶ σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ κερδίσω.

Αἱ προρρήσεις τῆς στραταρχίνας τὴν ἐπραγματοποιούντο. Δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ διὰ νὰ γίνη, τῆς μόδας ἓνα μαγαζὶ εἰς τὸ Παρίσι. Παντοῦ, εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸ σαλόνι τῆς, εἰς τὸν περίπατον, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὠμιλοῦσε περὶ τῆς ὥραιας Ζινέττας μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ ἐπωλοῦσε τόσον εὐμορφα πράγματα εἰς τὸ Παλαιόν Ροαγιάλ. Τ' ἀμάξια τῆς ἀριστοκρατίας ἐσταματοῦσαν ἀπέξω καθημερινῶς.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ἡρώτων οἱ διαβάται.

— Καινούργιο μαγαζὶ! ἄς μπούμε!

Οὕτως ἡ Ζινέττα ἀπέκτιθεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν καλλιτέραν πελάτειαν. Ἡ κυρία-Σαμπώ, τὴν ὁποίαν εἶχε προσλάβῃ ὡς ταμίαν, εἰσέπραττε καθ' ἡμέραν ποσὰ τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀμύθητα εἰς τὴν πρόψην καντινιέραν.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐπῆγγαινε σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα νὰ περάσῃ μιάν ὥραν εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστατευμένης τῆς· καὶ ἐνθ' ἡ Ζινέττα περιεποιεῖτο τὰς πελάτιδας, ἡ στραταρχίνα συνωμίλει εὐχαρίστως μὲ τὴν κυρία-Σαμπώ, τὴν ὁποίαν εἶχε συμπαθήσῃ πολὺ ἀφότου ἔμαθε ὅτι καὶ αὐτὴ ἐκεφνούσεν ἄλλοτε στρατιώτας.

Τὸ δνεῖρον τῆς κυρίας Σάν-Ζέν ἦτο νὰ φέρῃ εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστατευμένης τῆς καὶ τὴν Αὐτοκράτειραν. Ἀλλ' ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος Αὐστριακὴ καὶ ἐπρομηθεύετο τὰς πόρους τῆς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Βιέννην.

— Ἀχ! ἐστέναζεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν' ἂν ἦτο ἀκόμη ἡ καὶ μὲν μου ἡ Ἰωσηφίνα. Ἐκείνη μάλιστα! ἐγνώριζε τὸ καλὸ πρᾶγμα καὶ δὲν ἐλυπεῖτο λεπτὰ. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θάκαμνε περιουσία μ' αὐτὴ ἡ Ζινέττα... Ἀλλ' ἄς μὴ μιλῶ πιά γι' αὐτά, γιατί μπορεῖ νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ

εἶνε σὰν τὴ σημαία... ἱερός! Ἀλήθεια, κυρία-Σαμπώ;

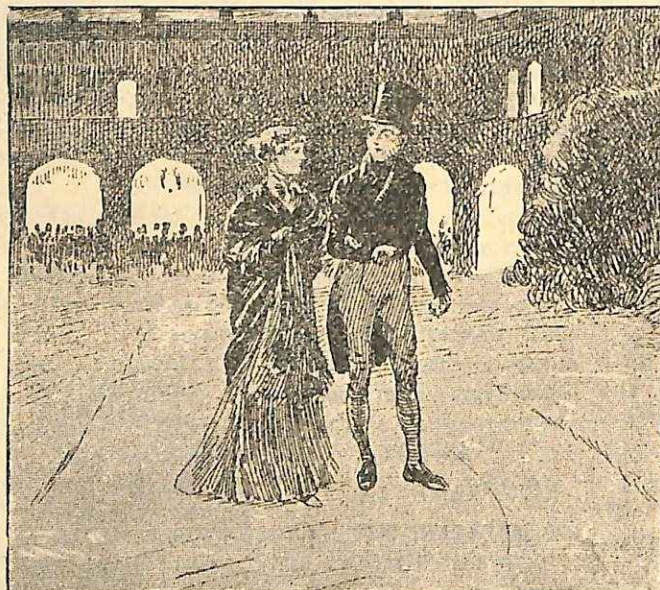
— Ἀλήθεια, κυρία δούκισσα, ἀπεκρίνετο ἡ κυρία-Σαμπώ, σασισμένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς τῆς, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε μὲ πολλὴν δυσκολίαν, διότι ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε λογαριάσῃ μὲ τόσον μεγάλους ἀριθμούς...

Τί σκέπτεται τώρα ὁ Τιάρκος

Ἡ Ζινέττα, μὲ τὸ μαγαζάκι τῆς, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχέστερα τοῦ κόσμου, ἂν ἤμπορούσε νὰ βλέπῃ συχνότερα τὸν φίλον τῆς Τιάρκον.

Ἀλλ' εἶδομεν, ὅτι ἀφ' ὅτου εἶχε προβιβασθῇ εἰς σύντροφον τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, σπανίως τῷ ἐδίδοτο ἄδεια νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἐκτὸς τούτου, ὅσον ὁ Αὐτοκράτωρ

«Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔκλειναν τὸ μαγαζὶ...» (Σελ. 312, στ. γ').

ἔλειπεν εἰς ἐκστρατείας, ἡ κυρία Μοντεσκιού παρέτεινε τὴν διαμονὴν τοῦ μαθητοῦ τῆς εἰς τὸ Μεντόν καὶ εἰς τὸ Σαιν-Κλό. Αἱ δὲ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐφθάνον ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἡγάγαζον τὴν παιδαγωγὸν νὰ πομακρύνῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν τὸν υἱὸν τοῦ Αὐτοκράτορος...

Ὅσκις ἤμπορούσε νὰ ξεφεύγῃ, ὁ Τιάρκος ἔτρεχεν εἰς τὸ κομψὸν μαγαζάκι τοῦ Παλαιόν-Ροαγιάλ. Ἐκλήθητο εἰς μιάν ἄκραν καὶ ἐκύτταζε τὴν φίλην τοῦ ἔργαζομένην.

Αἱ ὥραιαι πελάτιδες τῆς ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν τὸν ἔφηβον ἐκεῖνον. ὁ ὁποῖος, μολονδὶ ἐφορούσε στολὴν αὐλικῆς ἀκουλίου, ἐφαίνετο τόσον κατηφὴς καὶ μελαγχολικός. Διότι, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν: ὁ Τιάρκος δὲν ἦτο εὐτυχής. Ἀν καὶ ἐξοῦσε τώρα εἰς ἐν αὐτοκρατορικὸν παλάτι, εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος ὁ ἄλλοτε βοηθός, καὶ τοιοῦτος θὰ ἦτο πάντοτε. Τὸ

βράδυ, ἀφοῦ ἔκλειναν τὸ μαγαζὶ, ἐπεριπατοῦσε μὲ τὴν Ζινέτταν εἰς τὸν κήπον τοῦ Παλαιόν-Ροαγιάλ καὶ ἐκεῖ τῆς ἀνοίγε τὴν καρδίαν του.

— Ἀχ, Ζινέττα, τῆς ἔλεγε, καὶ μέσα στὰ χρυσὰ παλάτια, καὶ πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου, αἰσθάνομαι τὴν ἰδίαν θλίψιν, τὴν ἰδίαν μελαγχολίαν ποὺ αἰσθάνομαι καὶ ὅταν ἤμουν κλεισμένος μέσα στοὺς ψηλοὺς τοίχους τοῦ Λυκείου. Μοῦ λείπει ἡ ἐλευθερία ἐκείνη ποὺ εἶχα ἀπὸ μικρός. Ἀχ, πῶς ποθῶ τὴν πρώτην μας ζωὴ!... Εἶμαι φύσει ἐλευθερός, βοηθός, καὶ φορῶ μὲ ἀηδία αὐτὴ τὴ στολὴν τοῦ ὑπηρετοῦ. Χίλιες φορές προτιμώτερον τὰ κουρέλια ποὺ φοροῦσα ἄλλοτε, ἀπὸ τὰ γαλόνια ποὺ στολίζον τὰ μανίκια μου καὶ τὸ στήθος μου. Ἀν μποροῦσα τοὺς λάρχιστον νὰ γίνω στρατιώτης, νὰ διακινδυνεύσω τὴ ζωὴ μου στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὅπως τὸ κάμνουν ὅλοι, ὅπως τὸ ἔκαμα καὶ ἐγὼ ὅταν ἤμουν μικρός!... Καὶ τώρα ποὺ εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν, σχεδὸν ἄνδρας, κατήντησα νὰ ὑπακούω μιᾷ γυναίκα καὶ νὰ παίζω μ' ἓνα παιδάκι τριῶν χρονῶν!

Ἡ νεῆνις προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον τῆς διὰ τῆς λογικῆς. Τῷ ἔλεγε πόσον ἦσαν τυχεροὶ ποὺ ἤμπορούσαν νὰ ἐξασφαλίσουν ὠραιότατα τὸ μέλλον των, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῆς στραταρχίνας. Ἐπρεπε νὰ σκέπτεται σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴν παρασύρεται ἀπὸ ἰδέας τρελλὰς...

Ὁ Τιάρκος, φιλοτιμούμενος ἀπὸ τὰς παραινέσεις τῆς Ζινέττας, προσεπάθει νὰ ὑπερνικῇ τὴν μελαγχολίαν του. Ἀλλὰ μεθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν, ἄφινε μὲ ὁλονὲν μεγαλητέραν λύπην τὸ λευ-

κὸ μαγαζάκι τῆς φίλης του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς λαμπρότητας τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ φορέσῃ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς δουλείας του.

Μῆνες καὶ μῆνες παρήλθον οὕτω, μῆνες φοβεροί, τῶν ὁποίων κάθε ἡμέρα ἐσημειοῦτο διὰ μεγάλων μαχῶν, δι' ἀνωφελῶν νικῶν, δι' ἄθλων ὑπερανθρώπων, τὰ ὅποια ὅλα κατέληξαν εἰς τὴν πανωλεθρίαν τοῦ ἔτους 1814.

Ὁ ἀσπὴρ τοῦ Ναπολέοντος, τόσον λαμπρὸς ὡς τώρα, ὡρῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Ρωσίας, ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Γερμανίαν τὰ οἰκτρά τῶν στρατιῶν του λείψανα. Αἱ νίκαι τοῦ Δοῦτσεν, τοῦ Μπάουτσεν, τῆς Δρέσδης, δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ θραύσουν τὸν σιδηροῦν κύκλον, ὁ ὁποῖος τὸν περιέζωνεν ὁλονὲν στενότερα.

Ἀνησυχαστικαὶ φῆμαι ἤρχισαν νὰ διασπείρονται, τῶν ὁποίων ἡ ἡγὼ ἐφθανε μέχρι τοῦ μικροῦ βοηθοῦ. Ὁ Βαντὰμ ἐνίκηθη εἰς τὸ Κούλμ, ὁ Οὐδινὼ εἰς τὸ Γκρός-Μπαϊρεν, ὁ Νέυ εἰς τὸ Δέννεβιτς. Ἐπειτα ἦλθεν ὁ κεραυνὸς τῆς Λειψίας. Ὁ Ναπολέων, μετὰ τριήμερον ἡρωϊκὸν ἀγῶνα, συνετρίβη. Ἡ Γαλλία θὰ ἐγνώριζε τώρα καὶ αὐτὴ τὴν φρίκην τῆς ἐξολοθῆς.

Διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐκ τριακοσίων ἐξήντα χιλιάδων στρατὸν τῶν συμμάχων

ὁ ὁποῖος ἐπῆρχετο κατὰ τῶν Παρισίων, ἡ ἐξηντημένη Γαλλία δὲν ἤδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα εἰμὴ μόνον ἐξήντα χιλιάδας στρατιώτας — καὶ τί στρατιώτας! γέροντας καὶ παιδιὰ δεκαεξαετῆ!

Ὡς νὰ μὴ ἤρουν αὐτά, ἐκάτον ἐξήντα χιλιάδες Ἀγγλο-ισπανῶν, ὑπὸ τὸν Οὐέλλιγκτον, εἶχον διέλθῃ ἤδη τὰ Πυρηνάια.

Ὁ Ναπολέων ἠγωνίζετο ἀκόμη μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. Ποτὲ δὲν ἐδεῖ-

χθῆ τόσον μέγας, τόσον μεγαλοφυῆς, ὅσον εἰς τὸν ἀπελπιν αὐτὸν ἀγῶνα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους. Ἀλλ' ἦτο ἀργά. Τὸ γόητρον εἶχε διαλυθῇ, ἡ χώρα ὀλόκληρος ἦτο ἐξηντημένη. Εἶχε βαρυνθῇ πλέον τοὺς πολέμους, εἶχε βαρυνθῇ αὐτὸν τὸν Ναπολέοντα.

Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ὠμιλοῦσαν εἰμὴ περὶ παλινρθώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

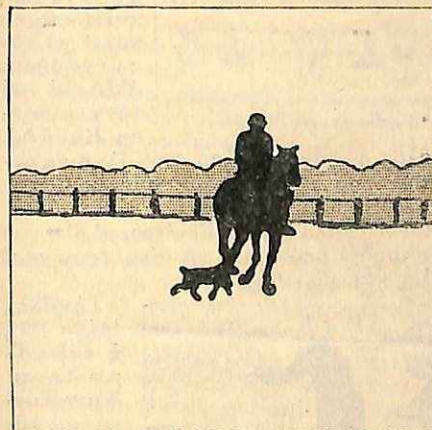
Περίεργος στολή

Εἶνε ἡ στολὴ τῶν μαθητῶν ἐν ὅς σχολεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον λέγεται «Blue Coat School». Οἱ «Blue Coat's Boys», δηλαδή οἱ Κυανοφόροι, καθὼς λέγονται οἱ μαθηταὶ του, ὁρανοὶ ὅλοι, φοροῦν μακρὸν ἔνδυμα ὡς ῥάσον, κυανὸν χρώματος, μὲ λευκὸν ἐπιστήθιον καὶ μὲ μεγάλα κομβία, ζώνην δερματίνην καὶ περικνημίδας κιτρίνας ἀνοικτάς. Εἰς τὸ κεφάλι... τίποτε: ἐξέρχονται ἐντελῶς ἀσκεπίεις.

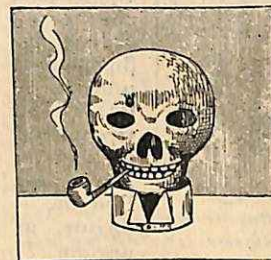
Τὸ Σχολεῖον αὐτὸ εἶνε λαϊκὸν καὶ προτεσταντικόν. Ἰδρύθη τὸν 15' αἰῶνα καὶ ἀπὸ τότε χρονολογεῖται τὸ σχέδιον τῆς στολῆς τῶν μαθητῶν του, τὸ ὁποῖον δὲν μετεβλήθη ἕως σήμερον σχεδὸν διόλου!

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Κυττάξατε αὐτὴν τὴν στιγμιότυπον φωτογραφίαν (ἐνσταντανέ). Ἐκ πρώτης ὀψεως θὰ σᾶς φανῇ ὅτι ὁ ἵππεὺς φεύγει, ἀπομακρύνεται. Ἀν κυττάξετε ὁμως καλλιτέρα, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἀπεναντίας ἐρχεται, πλησιάζει. Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον;

Ρεκλάμα καπνοπωλείου

Εἰς τὴν προθήκην ἐνὸς καπνοπωλείου τοῦ Λονδίνου, ἐλκεῖται τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν αὐτὸ τὸ κρανίον, τὸ ὁποῖον καπνίζει πίπαν.

Ἡ πίπαν ὁμως εἶνε ἐφωδιασμένη μ' ἓνα μακρὸν σωλήνα (μαρκούτσι), ὁ ὁποῖος ἐρθάνει μέχρι τοῦ καπνοπώλου. Καθήμενος λοιπὸν αὐτὸς εἰς τὸ παγκάρι του, τραβᾷ κάπου-κάπου, καὶ ἔτσι φαίνεται ὅτι τὸ κρανίον καπνίζει ἀληθινά!

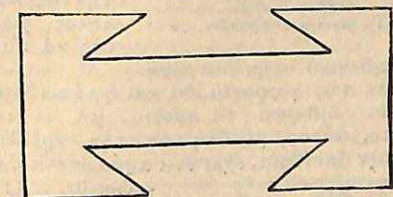
Παίγνιον

Χαράξατε μὲ κιμωλίαν ἐπὶ τοῦ πατώματος μιάν γραμμὴν, τοποθετήσατε ἐπ' αὐτῆς τὴν κιμωλίαν (ἢ ὅτι ἄλλο) καὶ σταθίτε ὀρθοὶ μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν σας ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Πρόκειται νὰ σκύψετε, νὰ πάρετε τὴν κιμωλίαν, περνώντας τὸ δεξιὸν σας χερὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸ δεξιὸν σας πόδι, — καθὼς δείχνει ἡ εἰκὼν, — καὶ νὰ τὴν τοποθετήσετε ὅπου τὸ δυνατόν πλέον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν γραμμὴν. Ὅποιος τὴν τοποθετήσῃ μακρότερα, κερδίζει.

Πρόβλημα

Ἐστὶν ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Πορτοῦλη.

Αὐτὸ τὸ σχῆμα νὰ διαιρεθῇ εἰς ἑξῆς ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς 15 ἡμέρας, τὰς 15 ἡμερῶν καὶ τὸ ἑξῶτερον, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ **μιάν δεκάδραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶς τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν **διὰ κλήρου** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἐν ἑτοῦς, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 36ου φυλλαδίου

Παριστώμεν τὰς ἀγελάδας μὲ ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1—40. Ὁ ἀριθμὸς κάθε ἀγελάδος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκάδων τοῦ γάλακτος ποὺ δίδει. Ἐκαστος τῶν 5 ἀδελφῶν θὰ λάβῃ ὅστω ἀγελάδας, ἀλλ' ἰδοὺ ποῖαι ἐξ αὐτῶν θὰποτελέσουν ἕκαστον μερίδιον, ὥστε νὰ δίδουν ὅλα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐκάδων, ἤτοι 164:

1	2	3	4	5
10	9	8	7	6
11	12	13	14	15
20	19	18	17	16
21	22	23	24	25
30	29	28	27	26
31	32	33	34	35
40	39	38	37	36
164	164	164	164	164

